

DE

**ANTHONY
BRAXTON'S
GAMBIT**

VOOR HUGO DE CRAEN

TEGNIS

zo 5 juni 2022
16:00 / Muziekstudio
lezing Timo Hoyer:
'Anthony Braxton
50+ years
of Creative Music'

17:00 / Muziekstudio
lezing James Fei
(Tri-Centric Foundation):
'Lorraine - a new system'

19:00 / Blauwe zaal
concerten

LEESTIP
Timo Hoyer
Anthony Braxton - Creative Music
Wolke Verlag, 2021

CONCERT 1
STUDENTEN CONSERVATORIUM
ANTWERPEN
ism. afdelingen jazz en
klassieke muziek Koninklijk
Conservatorium Antwerpen

MUZIKALE LEIDING
Kobe Van Cauwenberghe

CONCERT 2
GHOST TRANCE SEPTET

GITAAR
Kobe Van Cauwenberghe

DRUMS
João Lobo

EUPHONIUM
Niels Van Heertum

PIANO
Elisa Medinilla

TENORSAX
Steven Delannoye

VIOOL
Anna Jalving

CONTRABAS
Frederik Sakham

CONCERT 3
ANTHONY BRAXTON
SAXOPHONE QUARTET

ALTSAX, SOPRAANSAX,
SOPRANINO, LIVE
ELECTRONICS, COMPOSITIE
Anthony Braxton

SOPRAANSAX, TENORSAX
Ingrid Laubrock

SOPRANINO, ALTSAX
James Fei

ALTSAX, TENORSAX
Chris Jonas

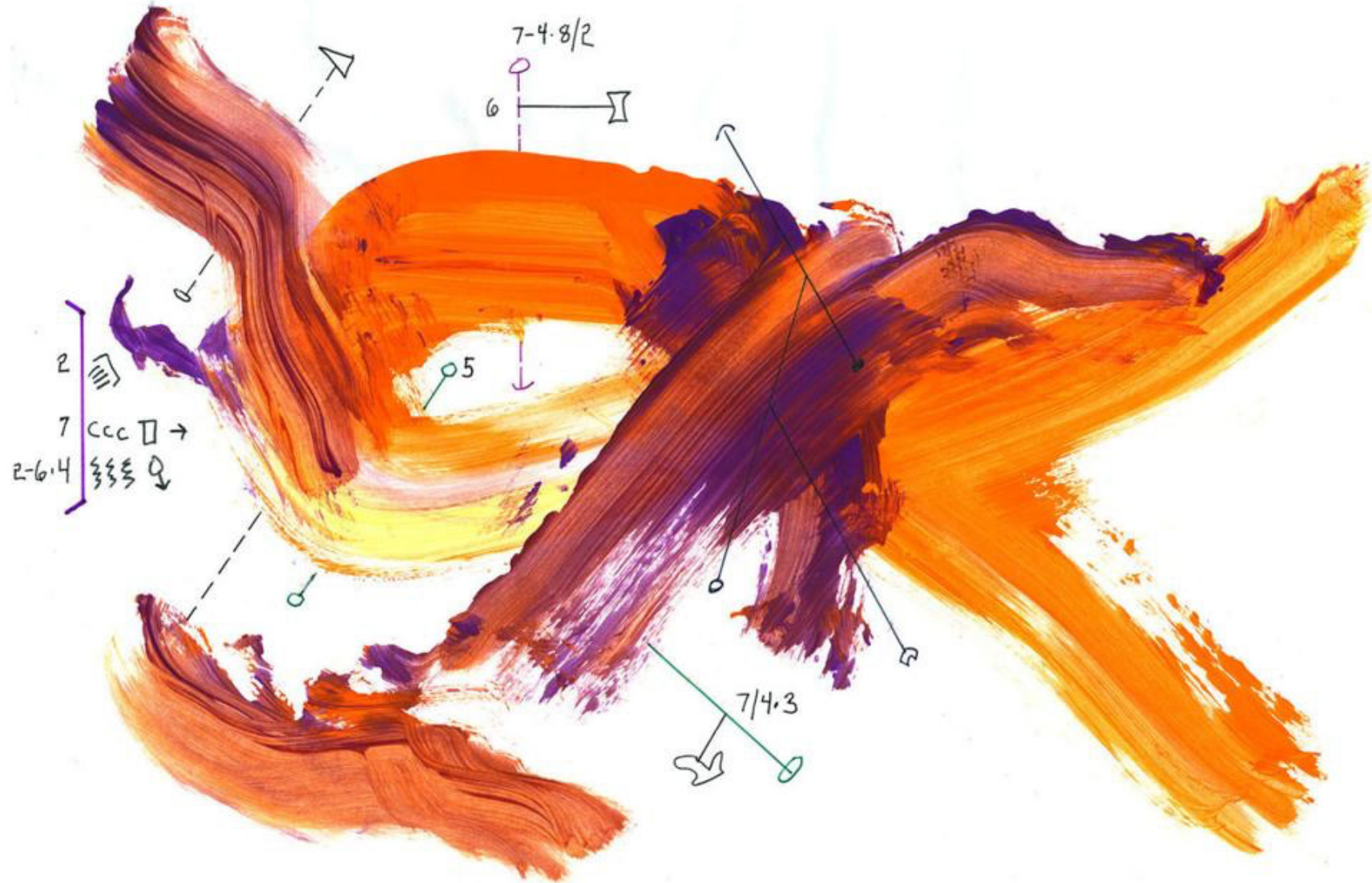
COPRODUCTIE

DE SINGEL, Koninklijk Conservatorium Antwerpen van de AP Hogeschool en Inspiratum
Deze hommage aan Anthony Braxton is tevens een hommage aan Hugo De Craen (1951-2021),
sinds 1988 programmator jazz van DE SINGEL

Met bijzondere dank aan Ortwijn Moreau
voor het stemmen en het onderhoud van de concertvleugels van DE SINGEL.
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000 Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
moreau-pianoservice.be

Gelieve je GSM uit te schakelen & geen foto's of video's te maken.

NO.366c

ANTHONY BRAXTON (°1945)

CONCERT 1

STUDENTEN CONSERVATORIUM

ANTWERPEN OLV. KOBE VAN CAUWENBERGHE

Uit 'Creative Orchestra Music'

Composition No. 59

Composition No. 56

Composition No. 58

30'

PAUZE

CONCERT 2

GHOST TRANCE SEPTET

Uit 'Ghost Trance Music'

Composition No. 255

(+40B, 40F, 180A, 168, 358, 6F)

30'

PAUZE

CONCERT 3

ANTHONY BRAXTON SAXOPHONE QUARTET

Selectie uit 'Lorraine Music'

30'

50+ YEARS OF CREATIVE MUSIC

Met meer dan 500 composities op zijn naam is het hoog tijd om de Amerikaanse componist-saxofonist Anthony Braxton in de kijker te zetten. Het oeuvre dat hij in de voorbije 50 jaar bij elkaar schreef, met werken gaande van solo, kamermuziek en ensemble, tot klein en groot orkest, koor, poppentheater, dansvoorstellingen en opera, is niet alleen qua omvang, maar ook qua originaliteit ongekend te noemen binnen het repertoire van naoorlogse westerse kunstmuziek. Wat zijn werk zo uniek maakt, is de manier hoe improvisatie en notatie samenkomen, en hoe hij de uitvoerders toelaat om zelf het verloop van de muziek te bepalen door verschillende composities met elkaar te verbinden of simultaan te laten lopen. Maar Braxton is ook een echte visionaire pionier die zichzelf steeds opnieuw uitvindt. Reeds in de jaren 70 dacht hij na over een live streaming met 100 orkesten in 4 steden. Concerten die Braxton als componist centraal stellen, zijn echter een eerder zeldzame gelegenheid. Het is dan ook zonder meer een uniek event om vanavond drie pijlers uit dit fenomenale oeuvre te presenteren in één concertavond. Zo komen zijn legendarische composities voor *Creative Orchestra* aan bod, gevolgd door de *Ghost Trance Musics* en als slot een heuse creatie, *Lorraine Music*, dat Braxton hier zelf komt presenteren met zijn saxofoonkwartet.

CREATIVE ORCHESTRA

"I refer to this medium as Creative Orchestra Music both as a means to separate this activity from my work in notated orchestra music and also because I feel the phrase Creative Orchestra Music best describes this medium. For to understand what has been raised in the progression of creative music as it has been defined through the work of the Ellingtons-Hendersons-Mingus's-Colemans-etc., is to be aware of the most significant use of the orchestra medium in the past hundred years (and some)."

Anthony Braxton, liner notes to 'Creative Orchestra Music 1976' (Arista 4080)

COMPOSITION NO. 59

COMPOSITION NO. 56

COMPOSITION NO. 58

Anthony Braxton schreef doorheen zijn carrière verschillende werken voor orkest en grote ensembles. Hij maakt hierbij een onderscheid tussen 'orchestra' en 'creative orchestra', waarbij de eerste wijst op een traditionele, volledige uitgeschreven orkestpartituur en de tweede vrije elementen en geïmproviseerde secties integreert in de partituur. Veel van de werken voor 'creative orchestra' zijn, althans qua instrumentatie, gelinkt aan de bigband traditie, maar muzikaal gezien laat Braxton alle conventies helemaal los.

Braxton schreef zijn eerste *Creative Orchestra* composities reeds einde jaren 60, maar het was pas in 1975 dat hij voor het eerst de kans kreeg om een aantal van deze composities op plaat vast te leggen dankzij een contract met Arista Records. Braxton bracht hiervoor een indrukwekkende band samen, waaronder zijn oude collega's van de AACM in Chicago (met oa. Roscoe Mitchell, Leo Smith, George Lewis, Muhal Richard Abrams),

de post-Cage cirkel in New York (oa. Richard Teitelbaum, Frederic Rzewski, Karl Berger), en de jazzkleppers met wie hij destijds toerde in zijn kwartet (Dave Hollands, Kenny Wheeler en Barry Altschul). Ondanks de zeer beperkte studiotijd en de vaak erg complexe partituren, resulteerde deze sessie in één van de meest legendarische platen uit Braxtons catalogus: *Creative Orchestra 1976*.

Vanavond brengen studenten jazz en klassieke muziek van het KCA hun versie van drie composities uit dit legendarische album. De set begint met *Composition No. 59*, een soort dubbelconcerto dat Braxton beschrijft als een ‘post-Webern conceptual context’, waarmee hij verwijst naar de Oostenrijkse componist Anton Webern. Maar anders dan in Weberns seriële composities, maakt Braxton hier plaats voor improvisatie voor de solisten in combinatie met conventioneel genoteerde passages. Ook *Composition No. 56* haalt inspiratie uit de Tweede Weense School met deze keer een focus op textuur en de collectieve klank van het ensemble, ook hier gestuurd door een combinatie van genoteerde en geïmproviseerde passages. Braxton beschrijft *Composition No. 56* als “a slow pulse environment, a sea of drifting sounds that flows into the greater space of the music.” De set eindigt met *Composition No. 58*, Braxtons eigenzinnige hommage aan de parademuziek van oa. John Phillip Sousa. De openingsmaten liegen er niet om: “This is every music you’ve ever heard at the high school basketball game”, aldus Braxton. Maar al snel ontspoot de muziek richting andere muzikale oorden die Braxton oa. linkt aan de free-jazz van Albert Ayler: “The reality of this work is conceived as a time warp musical context that suddenly shifts into another gear (...) to establish fresh operatives for post-Ayler creative exploration.”

Al sinds de jaren 70 streefde Braxton er in zijn livesets naar om verschillende van zijn composities met elkaar te verbinden aan de hand van improvisaties. Een procedé dat hij ‘co-ordinate music’ noemde. Ook voor deze uitvoering zullen we het principe van ‘co-ordinate music’ toepassen en de drie *Creative Orchestra* composities via collectieve improvisaties samenbrengen tot één grote muzikale suite. Voor de improvisaties tussen de composities maken we gebruik van Braxtons systeem van *Language Music*. Dat is een lijst van twaalf muzikale parameters waarmee improvisaties gestructureerd kunnen worden en die de dirigent aan de hand van ‘cues’ aangeeft. De rol van de dirigent als orkestleider wordt hier eerder één van ‘enabler’. Maar zelfs die rol vervaagt volledig als de muzikanten op bepaalde momenten zelf de ‘cues’ beginnen te geven. Deze multi-hiërarchische manier van werken is kenmerkend voor Braxtons muzikale filosofie. Het is geen betoog voor vrijblijvendheid, maar wel voor een gedeelde verantwoordelijkheidszin. De uitvoerders beschikken altijd over ‘agency’: de mogelijkheid om een verschil te maken.

GHOST TRANCE MUSIC

“Trance vindt men terug in ‘trance’-formatie, ‘trance’-cendentie. *Ghost Trance Music* laat de uitvoerder toe zijn innerlijke te exploreren via ‘trance’-temporele stadia van creatief zijn. Een uitvoering van *Ghost Trance Music* begint bij een eenvoudige melodische lijn die zich ontwikkelt tot een mozaïek van klanken, van stemmen. (...) *Ghost Trance Music* is de strijd tussen compositie en improvisatie, tussen bewustzijnsstroom en reëel tijdsbewustzijn. Momentbeleving in trance, maar gefixeerd door het genoteerde van de compositie.”

Anthony Braxton, interview met Hugo De Craen, programmaboekje deSingel, 1/12/2000

COMPOSITION NO. 255
(+40B, 40F, 180A, 168, 358, 6F)

In zijn tekst *Introduction to my Catalog of Works* uit 1988 gaf Braxton voor het eerst concrete instructies voor externe uitvoerders om met zijn composities aan de slag te gaan. Hij beschrijft zijn oeuvre als één holistisch geheel: al zijn composities zijn met elkaar verbonden. Ze kunnen simultaan uitgevoerd worden; delen uit bestaande composities kunnen geïntegreerd worden binnen een andere host-compositie; de afzonderlijke partijen zijn autonoom en kunnen door eender welk instrument of ensemble uitgevoerd worden. Maar een concreet systeem om de uitvoerder zelf te laten navigeren in zijn toen al zeer uitgebreide oeuvre, had hij nog niet. In 1993 vertelde hij in een interview met Graham Lock dat hij zocht naar “a system of tracks, like a giant choo-choo train system that will show the connections, so where a soloist is moving along a track, that will connect to duo logics, trio logics, quartet logics. So for instance, if you’re traveling from *Composition 47*, which is a small town, to a city like *Composition 96*, the model will demonstrate the nature of combinations and connections in between systems”. De puzzel viel op zijn plaats toen Braxton in diezelfde periode een cursus bijwoonde over Noord-Amerikaanse inheemse muziek. Meer bepaald het ritueel van de *Ghost Dance*, waarbij inheemse stammen aan de hand van rituele cirkeldansen contact maakten met hun voorouders, liet een sterke indruk na. Het gaf hem de inspiratie voor een heel nieuw compositiesysteem dat bepalend zou zijn voor de verdere evolutie van zijn oeuvre: *Ghost Trance Music (GTM)*.

GTM-composities hebben geen vaste instrumentatie, ze kunnen door eender welke combinatie van instrumenten uitgevoerd worden. De composities bestaan uit een eenstemmige uitgeschreven melodie, de

¹ Deze en de hierop volgende citaten komen uit Braxtons *Composition Notes Vol. C*

‘primary melody’, deze wordt unisono en met een constante puls gespeeld en vormt meteen ook de meeste directe referentie naar het trance-aspect van het *Ghost Dance*-ritueel. Op verschillende plaatsen kan de uitvoerder ervoor kiezen om van deze ‘primary melody’ af te wijken, in de partituur aangegeven door drie symbolen: een cirkel, een driehoek of een vierkant. Via de cirkel kan de uitvoerder ervoor kiezen om over te gaan op *Language Music*-improvisatie. De driehoek laat de uitvoerder toe om plots over te springen naar een stuk uit het ‘secondary material’, dat zijn vier korte triocomposities die zich achteraan in de partituur bevinden. Het vierkant tot slot verwijst naar ‘tertiary material’, zijnde eender welke compositie of partij uit Braxtons *Catalog of Work*. De ‘primary melody’ kan vervolgens te allen tijde weer worden opgepikt en loopt als een centrale spoorlijn door de uitvoering heen. *GTM* kan als een soort muzikale navigatietool gezien worden (“on a giant choo-choo train system”), waarbij je als uitvoerder het stuur in handen hebt om je eigen weg te banen doorheen Braxtons muzikale universum. Maar voor Braxton zijn ook de ceremoniële en sociale aspecten van het *Ghost Dance* ritueel weerspiegelt in zijn *GTM*-systeem. De cirkel-driehoek-vierkant symbolen zijn niet alleen praktische ‘exit points’ om te navigeren binnen zijn oeuvre; ze hebben ook een transcendente functie die het mogelijk maakt Braxtons vroegere en huidige werk met elkaar te verbinden in dezelfde ‘tijd-ruimte’. De muziek kent geen lineair verloop, notatie en improvisatie lopen intuïtief en naadloos in elkaar over. Voor Braxton is *GTM* een arena waarbinnen intuïtieve ervaringen mogelijk zijn voor zowel de uitvoerder als de luisteraar.

LORRAINE: A NEW SYSTEM

“I saw No. 429 (from Lorraine Music) for the first time the night before we played it. (...) I had many questions, Braxton answered some of them.

Like me, he is also working out the implications of what he had just conceived — and clearly excited about the prospects of navigating a new terrain. At the end of the evening, when I tried to confirm the interpretation of a particular section, he said characteristically “yes... but we’re also going to have some fun with it. Stick with me, Mr. Fei.”

James Fei, uit liner notes voor binnenkort te verschijnen duo-album *Other Minds*.

LORRAINE MUSIC

Saxofonist en componist James Fei volgt al meer dan 30 jaar de ontwikkelingen van Braxtons oeuvre van op de eerste lijn op. Hij speelde mee in Braxtons Tentet dat hier in DE SINGEL in december 2000 voor het eerst *Ghost Trance Music* kwam spelen (*Compositions 284 & 285*, waarvan een live opname verscheen op New Braxton House, NBH009). Vanavond vervoegt Fei samen met Chris Jonas en Ingrid Laubrock Braxtons nieuwe saxofoonkwartet. Ze brengen niet alleen een nieuwe compositie, maar een heel nieuw compositiesysteem: *Lorraine Music*.

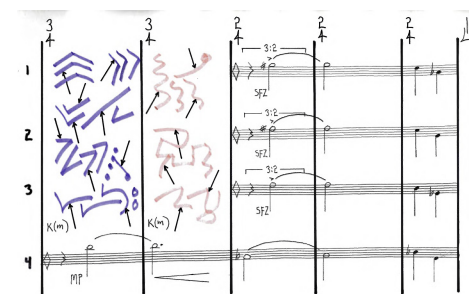
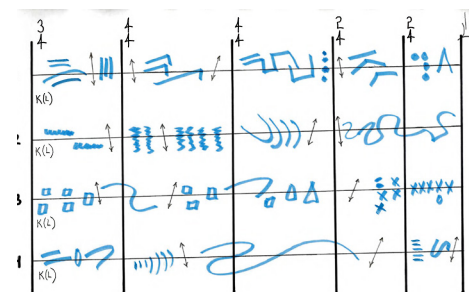
In zijn eigen poëtische bewoording beschrijft Braxton *Lorraine Music* als: “a music system that governs the ‘sonic winds’ of breath. There is a stillness in the air and the ghosts of the past commands the space. Memories and shadows of ‘beingness’ adorn the ornamentation of old ruins and blessed relics. Sound castles in the sky – long forgotten experiences have returned with love and humility. Lorraine has come home to birth a renewal and awareness of the other. Lorraine the traveler.”

De partituren in *Lorraine Music* maken grotendeels gebruik van conventionele notatie, met weliswaar enkele bijzonderheden. Net als in *Ghost Trance Music* zijn er verschillende passages die herhaald kunnen worden. Binnen *Lorraine* is het aantal herhalingen steeds

vastgelegd op drie: de eerste keer precies zoals het geschreven staat, en bij de tweede en derde herhaling kunnen de uitvoerders verschillende paden bewandelen, aangegeven door een kleurcode in de partituur. Braxton gebruikt al sinds de jaren 70 op verschillende manieren kleuren in zijn partituren, maar bij *Lorraine Music* lijkt dit nog het meest gelinkt aan zijn *Composition No. 76* (for Trio) uit 1977. Hier maken de kleuren deel uit van een ‘extended’ notatiesysteem gericht op de multi-instrumentalist. *No. 76* is voor Braxton een soort “multidimensionale muziek” met geometrische notenbalken die lijken op te gaan in een verdwijnpunt, nummervwijzingen naar verschillende instrumenten en timbres, en kleuren gelinkt aan emoties. Ook binnen *Lorraine Music* wijzen de kleuren op simultane dimensies binnen een lineaire structuur: verschillende paden kunnen gekozen worden, maar parallel hiermee blijft het genoteerde materiaal bestaan, ook al wordt het niet gehoord.

Ook Braxtons fascinatie voor elektronische muziek komt aan bod in *Lorraine Music*. De composities spelen zich af tegen de elektronische achtergrond van zijn *Diamond Curtain Wall Music*, een door Braxton geprogrammeerde software die aanhoudende tonen genereert als reactie op de toonhoogte en amplitude van de akoestische klanken. De twee systemen, *Lorraine Music* en *Diamond Curtain Wall Music*, zijn onderling verbonden maar bestaan toch in hun eigen tijd en timbre ruimte. Tot slot zijn er ook afgebakende passages voor vrije improvisatie en specifieke secties waar externe composities geïntegreerd kunnen worden.

Kobe Van Cauwenberghe

Anthony Braxton, Composition No. 436.

Anthony Braxton met Hugo De Craen

SERIOUS LEISURE (VOOR HUGO)

Het idee van een dag gewijd aan Anthony Braxton in deSingel kwam van zijn goede vriend Hugo De Craen. Die dag zou doorgaan op hun beider verjaardag, 4 juni 2022. Het geheel van lezingen en concerten werd opgevat als een “ernstig maar ook uitbundig muzikaal verjaardagsfeestje van en voor beide heren” waarop ook het publiek aanwezig mocht zijn. Het werd uiteindelijk 5 juni en vanavond is Hugo er helaas enkel in gedachten bij. Ik kan het nog altijd niet goed geloven dat hij nu bijna een jaar geleden totaal onverwacht is overleden. De wereld van jazz & improvisatie in ons land verloor met Hugo een van zijn meest gedreven aficionado's, een van zijn meest erudiete kenners. Bij de begrafenis van Hugo spraken we af dat de concertdag van vandaag ook een ‘tribute’ aan hem zou worden.

Binnen een tijdspanne van vijftientig jaar tussen 1988 en 2013 heb ik in deSingel voor jazzconcerten eerst sporadisch samengewerkt met Hugo De Craen, daarna meer structureel gedurende enkele jaren met Rob Leurentop en dan opnieuw voor vele seizoenen structureel met Hugo De Craen. We zagen het als een uitdaging om jazz-eeksen in te passen in de dynamiek van een klassieke concertzaal. Met lang op voorhand vastgelegde concerten en abonnementen – iets wat voor een jazzprogramma nooit evident is geweest, maar wel geregeld heel succesvol. Hugo was daarbij een expert met uitgesproken muzikale voorkeuren, ik een dankbare zaaluitbater en concertorganisator. Wij beiden als grote liefhebbers van jazz en geïmproviseerde muziek. Met zoveel artiesten en concerten waar we ons samen met het publiek aan konden laven. ‘Serious

Leisure’ zoals Hugo dat ooit gevat noemde, dat deelden we graag. Dat voelden we ook in het gezelschap van grootheden als Cecil Taylor, Anthony Braxton, Misha Mengelberg, Marc Ribot, Randy Weston, John Zorn, Steve Lacy, Mal Waldron, Jackie McLean, Max Roach en Fred Van Hove. Wat voor feesten dat wel waren, ervaar je pas echt als je er op terugblijkt! Hugo was mijn ervaren en bevlogen gids die vele van deze grootheden persoonlijk kende, ideeën aanbracht en oog had voor uitzonderlijke combinaties. Hij was bovendien een levende encyclopedie van de jazz, met thuis een onwaarschijnlijk documentatiecentrum en zoveel cd's dat hij de ‘jewel boxes’ of andere verpakkingen moest verwijderen omdat hij anders te weinig plaats had om de massa schijfjes te bewaren – een indrukwekkende collectie was het alvast.

Ik weet niet meer waar of wanneer ik Hugo voor het eerst ben tegengekomen, allicht ergens in de jaren zeventig van de vorige eeuw in de Antwerpse King Kong tijdens het Free Music Festival of misschien wel in de Hnita Jazz Club in Heist-op-den-Berg. We kenden elkaar in ieder geval al jaren van ziens toen we besloten om samen jazzconcerten in deSingel te organiseren. In 1988 begon de samenwerking met een onvergetelijk concert van een groep die zich Bravo Quintet noemde. Ik had daar toen nog nooit van gehoord en het begon mij pas te dagen wanneer bleek dat de groep was samengesteld uit de vier leden van het Rova Saxophone Quartet en – u kunt het al raden – Anthony Braxton. Het was de eerste keer dat Braxton in deSingel te gast zou zijn en er zouden in de loop der jaren nog verschillende concerten met heel uiteenlopende projecten volgen. In kwartet, sextet, nonet, tentet, 12-tet ... Als het aan Hugo had gelegen waren dat nog heel wat meer concerten geworden want hij was een onvoorwaardelijk ambassadeur, doorwrochte kenner en promotor van Braxtons muziek.

In de tweede helft van de jaren negentig kreeg de structurele samenwerking met Hugo De Craen en zijn ter promotie van de jazz en geïmproviseerde muziek opgerichte vzw New Think vaste vorm in deSingel. Eerst in enkele spraakmakende losse concerten tijdens het seizoen 96-97. Daarna in stevige jaarlijkse jazzseizoenen. In 97-98 pakte Hugo uit met elf concerten in drie cycli: 'Trio's', 'Piano Legends' en 'Horns'. Op het eerste zicht zou je dit een eerder klassieke keuze kunnen noemen, maar wanneer je bijvoorbeeld naar de artiesten uit de reeks 'Trio's' kijkt, merk je meteen de artistieke voorkeuren van Hugo: er zat namelijk geen enkel klassiek trio met piano/bas/drums in het aanbod! Wel was er ruimte voor velerlei experiment, zowel qua instrumentale bezettingen als qua muzikale benadering. Sommige trio's bestonden toen al jaren zoals BassDrumBone (met Ray Anderson op trombone, Mark Helias op contrabas en nog zo'n intimus van Hugo aan de percussie, Gerry Hemingway). Andere hadden amper ooit samen gespeeld maar zorgden voor verrassend muzikaal vuurwerk. Dat was met name het geval bij het illustere gezelschap met Steve Lacy, Derek Bailey en Reggie Workman. En daarnaast waren er ook nog Radici Trio dat flirtte met Italiaanse folklore en accordeon, het onvoorwaardelijk improvisatieduel van de saxen van Joe McPhee en Daunik Lazro met de bas van Paul Rodgers, en als slotconcert dan toch nog het 'bijna klassieke' pianotrio van Marylin Crispell met Fred Anderson op sax en Hamid Drake aan de drums. Eclectisch en toch radicaal, zo zou je deze eigenzinnige trio-collectie kunnen noemen. In maart 1998 gaf Hugo het podium van de Blauwe zaal met zijn Steinway concertvleugels aan drie levende legenden van de jazzpiano: John Lewis, Horace Tapscott en Tommy Flanagan. Twee ronkende namen en Tapscott als goed bewaard geheim – met dit recept wist Hugo de drie concerten tot grote publiekssuccessen te maken. Maar Hugo zou Hugo niet geweest

zijn, moest er aan het eind van het seizoen niet nog iets heel ongewoons uit de hoed worden getoverd: in mei was het aan de 'Horns', met enkel saxen en trombones. Het Slideride Trombone Quartet, waarbij de vier blazers alle vier de hoofdrol opeisten. Hoe kon het ook anders met spelers als Ray Anderson, Craig Harris, George Lewis en Gary Valente. Al even ongewoon waren de zes saxen van het Julius Hemphill Sextet, met diep in de traditie gewortelde maar toch radicaal moderne muziek van Hemphill, aangevuurd door zijn leerling Marty Ehrlich. En dan moesten Hugo's vrienden uit Amsterdam nog komen: vier saxen en één trombone, met als roepnaam 'Tunes For Horn Guys'. Of noem ze met hun namen het Moore/Baars/Delius/Wierbos/Gratkowsky Quintet. Speelse ernst was hun motto, een prettig gestoord concert het resultaat. Zo had Hugo het graag.

Met dit fraai en succesvol seizoen had Hugo meteen zijn stempel gedrukt op het kwaliteitslabel 'jazz in deSingel'. Er zouden er nog vele volgen, maar het heeft niet zoveel zin om hier ieder seizoen en alle concerten op te sommen. Dat zou ons te ver leiden. Maar toch wil ik u enkele onvergetelijke momenten niet onthouden. Zo stond op 20 december 1998 Steve Lacy's jam-opera *The Cry* op het programma. Lacy had een groot ensemble met onder andere klavecimbel en accordeon samengebracht voor zijn meest ambitieuze project ooit, met beeldende kunst van Wanda Savy en gedichten van Taslima Nasrin die zouden worden geïnterpreteerd door Lacy's vrouw, Irene Aebi. En toen liep het mis. Twee dagen voor het concert moest plaatsvinden, kwam het bericht dat Irene Aebi ziek was, dat het project onmogelijk was zonder haar omdat het heel moeilijk zou zijn om haar te vervangen. Maar dat was buiten Hugo gerekend. Hij vroeg mij of ik actrice Viviane De Muynck goed genoeg kende om haar te vragen om Aebi op zo'n korte termijn te

vervangen. Dan zou hij Lacy proberen te overtuigen om na één namiddag repetitie met onze Vlaamse theaterdiva on stage te gaan. Viviane twijfelde eerst, maar toen ik haar op het hart drukte dat het een unieke kans was om eens met Steve Lacy op het podium te staan, was ze plots bereid – niet goed wetende wat haar te wachten stond. Lacy twijfelde ook, maar realiseerde zich dat hij deze groep niet evident opnieuw zou samen krijgen en het project allicht zou sneuvelen. Hugo kon Steve het vertrouwen geven om de voorstelling met Viviane te laten doorgaan. En het was magisch! Viviane De Muynck was bijzonder in haar sas met deze productie en bleek niet alleen een grote fan van Steve Lacy te zijn, maar ook een fantastische sparringpartner van deze jazzgrootheid. Het werd een onvergetelijke avond. Nog datzelfde seizoen was er het onuitgegeven duo Taylor-Hemingway, eigenlijk een wens die Gerry Hemingway had uitgesproken op het etentje na zijn concert met BassDrumBone een jaar eerder: ooit eens een duet – of noem het een duel – met de legendarische pianovirtuoos Cecil Taylor kunnen spelen. Die laatste was eerder al twee keer in een uitverkochte deSingel te gast geweest en had ook goede herinneringen aan een Indonesisch restaurant waar we met hem naartoe waren geweest ... dus hij zei JA, op voorwaarde dat de Indonesische restauranthouder een machtig buffet zou voorzien op een privé plek in deSingel zodat hij bij het eten niet gestoord zou worden. Ook de Indonesische restauranthouder was Taylor niet vergeten en toverde voor de gelegenheid mijn bureau om tot een exotische eetplek. En ik zou het haast vergeten, ook het concert was adembenemend.

Dan komen we in februari 2000 aan die memorabele reeks onder de noemer 'double bass/piano'. Hugo had het lumineuze idee om twee contrabassisten, Charlie Haden en Richard Davis, ieder twee concerten te laten

spelen met verschillende pianisten (Haden met Kenny Barron en Hank Jones, Davis met Andrew Hill en Roland Hanna). De passage van Charlie Haden behoort ondertussen tot de Antwerpse stadslegendes in de jazz. Dat het niet de makkelijkste klant zou worden, wisten we op voorhand – maar we hadden er wat voor over want het was toch zo'n bijzondere bassist ... Het begon met de contractuele clausule voor een tweede hotelkamer voor de contrabas! We hebben dat dan maar gedaan en achteraf bleek dat het een kamer was voor de man die zijn Europees instrument bewaarde en naar iedere concertlocatie vervoerde. Maar Charlie had nog andere verzoeken in zijn rider, zoals medicatie die in België niet mocht verkocht worden. Dat kon toch geen probleem zijn volgens Charlie want hij kende een apotheker ergens in Frankrijk die wel kon leveren, dus sprong muziekprogrammator Tino Haenen in de auto naar de Franse apotheker. Tino was net op tijd terug vooraleer de crisis van Haden al te erg zou worden. En zo ging dat maar door met Charlie die toen toch nog meer een 'drug addict' bleek dan men liet uitschijnen. Hij was op zijn zachtst gezegd tamelijk onhandelbaar, maar speelde wel schitterende concerten in zijn gelegenheidsduo's. Nog in het jaar 2000 was er het memorabele concert van vier grootheden van de jazz, die net samen een opname hadden gemaakt: Mal Waldron, Reggie Workman, Andrew Cyrille en Jackie McLean. Instant jazzgeschiedenis werd het. En hier mag ook even het schitterende voorlaatste concert van het ICP Orkest van Misha Mengelberg in deSingel niet vergeten worden. Altijd feest met deze ludieke big band die als geen ander luim en ernst wist te combineren, maar in december 2002 zetten zij de meestal ernstige Blauwe zaal zodanig op zijn kop dat wij slechts aan één ding dachten: deze band moet zo snel mogelijk terugkeren. En zo geschiedde een jaar later, in november 2003. En toen gebeurde er iets

wat niemand ooit had verwacht. Tijdens de repetitie werd Misha onwel en werd hij afgevoerd naar het ziekenhuis. De andere musici van het orkest zaten wat met de handen in het haar, want hoe moest dat nu later op de avond zonder hun pianotoveraar? Tot ieders verbazing belde Misha in de vooravond dat hij in het ziekenhuis had geregeld om het concert toch te spelen, met een baxter! Niemand in het publiek geloofde dat het echt was wanneer hij met die baxter op wieltjes het podium opkwam, maar dat was het wel degelijk en na het concert werd Misha weer naar het ziekenhuis gebracht. We hebben nooit geweten of Mengelberg dat kunstje elders nog eens heeft overgedaan, maar het effect was hilarisch en het concert schitterend. Datzelfde seizoen kregen we in maart 2004 opnieuw jazzgeschiedenis, met het naar perfectie neigende Dave Holland Quintet en als afsluiter van het seizoen een onvergetelijk dubbelconcert met twee piano grootmeesters: Randy Weston en opnieuw Misha Mengelberg, ditmaal zonder baxter. Hugo had er een patent op om het seizoen telkens af te sluiten met een buitengewoon concert dat het publiek al moest warm maken voor het volgende seizoen, al dan niet met een abonnement. In mei 2005 bracht een voor de gelegenheid samengestelde tienkoppige 'alltime dreamband' van Fred Hersch een eerbetoon aan Walt Whitman, Leaves of Grass. Nog een jaar later, in mei 2006, kwam er nog zo'n fenomenale afsluiter, aangekondigd als het Moran-Rivers-Workman Trio. Sam Rivers moest echter verstek geven en werd vervangen door Steve Coleman. Maar de beheerste energie van de toen nog jonge pianist Jason Moran, de stuwende sax van de ervaren Steve Coleman en de altijd betrouwbare én verrassende bas van Reggie Workman maakten er een zinderende avond van.

Het seizoen 06-07 werd geopend met de 33ste editie van het legendarische

Free Music Festival dat voor het tweede opeenvolgende jaar zijn stek in deSingel had gevonden. Centrale gasten waren toen Misha Mengelberg en Han Bennink. Een bijzonder mooie tentoonstelling van het grafisch en beeldend werk van Bennink en de Belgische première van een documentaire film over Mengelberg & Taylor kreeg het publiek als extra bij de drie hoogdagen van de improvisatiemuziek. De nieuwsgierige geesten (en hun oren) stonden meteen op scherp voor het nieuwe seizoen. Daarin volgde opnieuw een muzikaal festijn met het concert van BGNO, het Barry Guy New Orchestra: 10 fantastische solisten op een avond in de geest van Charles Mingus onder de noemer 'Oort-Entropy'. Een seizoen later zaten we in december 2007 al aan de derde en laatste editie van de eigenzinnige jazzcocktail op zondag, 'Come Sunday'. Het werd een dag van uitersten, met jazz in zijn volle breedte, van intimistische duo's over kwintet naar big band en een glansrol voor de pianisten Stefano Bollani en Eric Watson. Het seizoen 08-09 werd een succes over de gehele lijn, met onder meer het akoestische trio Dave Douglas Magic Circle, het Marc Ribot Trio, het duo Rava-Bollani, Trio Mahanthappa-Dresser-Hemingway en FLY (Mark Turner, Larry Grenadier & Jeff Ballard). Het daaropvolgende seizoen 09-10 kondigde zich veelbelovend aan met opnieuw een duoconcert van Cecil Taylor (met Tony Oxley ditmaal), het Craig Taborn Trio en L'Oeil de l'Éléphant (met de klarinetten van Michel Portal en Louis Scavis, de contrabas van Henri Texier, percussie van Jean-Pierre Drouet en geprojecteerde foto's van ster-fotograaf Guy Le Querrec). Maar het publiek kwam minder talrijk dan verwacht opdagen. Het leek alsof de klad er wat was ingekomen. Er waren ondertussen verschillende grotere zalen die internationale jazzconcerten aanboden en een jonge garde Belgische muzikanten eiste zijn plek op in tal van clubs en kleinere zalen. Het publiek

had dus keuze te over. Hugo kwam met nieuwe formules voor het seizoen 10-11 en daarvan kende de reeks 'Jazz @ The Movies' het meeste succes, met oa. Matt Darriau's Paradox Trio live bij *Battleship Potemkin* en Dave Douglas Keystone live bij de Bill Morrison film *Spark of Being*. In de reeks 'Jazz & New Music', waarbij jazzmusici en ensembles voor nieuwe muziek werden samengebracht, kregen we schitterende artistieke resultaten maar weinig publieke respons. En dat was jammer voor Bobo Stenson & HERMESensemble en later op het seizoen Vijay Iyer & HERMESensemble. Ondertussen was het 'Free Music Festival' onder een nieuwe naam opnieuw in deSingel opgedoken, 'Follow The Sound' in een programma van Rob Leurentop dat zich volledig afspeelde in de nieuwe kleine zaal van deSingel, Muziekstudio. Hugo koos er noodgedwongen ook voor om verschillende concerten van het seizoen 11-12 in diezelfde Muziekstudio te laten doorgaan en bracht enkel grotere namen naar de Blauwe zaal: Mark Ribot, Fred Hersh maar ook de jonge Belg die het in New York aan het maken was, Robin Verheyen die in zijn NY Quartet Ralph Alessi, Thomas Morgan en Jeff Davis meebracht. Maar het daaropvolgende seizoen 12-13 moest er ook nog bespaard worden in de programmabudgetten, waardoor kleinschaligheid in de Muziekstudio de norm werd. Hierdoor kregen jonge musici als gitariste Mary Halvorson hun kans naast grotere namen in intieme programma's (Eric Watson, Trio Moore-Phillips-Pallemaerts). Voor het seizoen 13-14 stelde Hugo voor het laatst een volledig seizoen in deSingel samen. Opnieuw grotendeels in de Muziekstudio onder de roepnaam 'Jazz & More'. Daarin kon het respectvolle eerbetoon van The Whammies aan de tien jaar eerder overleden Steve Lacy niet ontbreken, naast concerten die men als typerend voor de smaak van Hugo zou kunnen omschrijven: Myra Melford's Snowy Egret en Drew Gress Quintet. Hugo

vond dat het mooi geweest was en in deSingel werd de pauzeknop ingedrukt voor de jazz. Pas vanaf het seizoen 17-18 kwam er opnieuw een seizoenaanbod.

Ter afronding nog één anekdote over de samenwerking met Hugo. Ze heeft bovendien verband met het Braxton Project vandaag. In de winter van 2010 vroeg Hugo mij of ik geen zin had om mee te gaan naar het Vancouver Olympic Arts Festival voor de wereldcreatie van Anthony Braxton's 'Sonic Genome'. Het zou een heel bijzondere creatie worden, wist Hugo mij te vertellen. Waarom niet, dacht ik – ook al was het een 8 uur durend werk met 50 uitvoerders voor slechts 100 mensen publiek en niet direct iets dat in een jazzreeks van deSingel zou passen. Maar het was fantastisch, bovendien een ideale happening als remedie tegen een jetlag na een ellenlange vlucht naar de Canadese Westkust. Wat we ons op voorhand niet gerealiseerd hadden, was dat de Olympische Winterspelen ook op het punt stonden om te beginnen en er in de stad geen deftige hotelkamer meer te vinden was. We sliepen dan maar in een 'schmutzig' pension in een rare wijk. Er logeerden ook wat louche handlangers van de Russische olympische delegatie. Maar dat vonden we allemaal niet erg, we waren daar immers voor de kunst. 'Sonic genome' was een van de meest ambitieuze projecten ooit van visionair Anthony Braxton, eerder een interactieve muzikale omgeving dan een concert, een avant-garde themapark voor musici én publiek. Ken Pickering, directeur van het Vancouver Jazz Festival, schreef er het volgende over: "It was a thrill for all of us. Something to remember for a lifetime." En dat was niet overdreven. Bovendien hadden we de dag na de legendarische concertervaring een tafel kunnen bemachtigen in een van de exquise visrestaurants die Vancouver rijk is – ook lekker eten was iets waar we elkaar regelmatig in vonden. Zo hebben we elkaar doorheen

de jaren steeds beter kennen. Ook buiten de concertzaal.

Het was uiteindelijk toch vooral de muziek die ons samenbracht, niet alleen jazz en meer experimentele vrije improvisatie, ook klassieke muziek in tal van genres. Hugo was geen bevooroordeelde fundamentalist in zijn muzikale voorkeuren, eerder een groot liefhebber die openstond voor tal van genres en stijlperiodes. Over een geslaagd romantisch pianorecital kon hij even lyrisch worden als over de passage van een van zijn jazzhelden. Maar ook voor jonge en toen nog minder bekende artiesten brak hij geregeld een lans. Vol overtuiging dat zij ook een plaats moesten krijgen op ons podium. Ik volgde hem graag en leerde zo heel uiteenlopende, fantastische muzikanten kennen: Gonzalo Rubalcaba, Eric Watson, Bojan Z, Cuong Vu, Jason Moran, Stefano Bollani, Rudresh Mahanthappa, Craig Taborn, Vijay Iyer en Mary Halvorson. Om er maar enkele te noemen. Wat daarbij opviel, was dat hij niet alleen veel respect had voor al deze artiesten, maar zij ook voor hem. Hij kende hen dikwijls al jaren en hij benaderde hen op een vertrouwenwekkende manier. Hugo overtuigde hen gewoon. Met zijn haast encyclopedische kennis van het genre, maar ook zijn passie én bescheidenheid. Die twee, passie en bescheidenheid, gaan niet dikwijls samen. Maar bij Hugo deden ze dat wel, bijna alsof ze onverbrekkelijk bij elkaar horen. Mag ik dat wijsheid noemen? Zonder hoog van de toren te blazen kon hij wijzen op de urgentie van iets. Op de plaats van jazz en geïmproviseerde muziek in een klassieke concertzaal bijvoorbeeld. En dat hoorde ik hem graag zeggen.

Ieder jaar gaf hij mij ook een heel uitdagende oefening. Toen hij de jazzteksten bezorgde voor de seizoenbrochure van deSingel, telkens in een veel te lange woordenstroom. Zijn passie dreef hem tot complexe, soms

hilarische zinnen. Met af en toe woorden die ik nog nooit had gehoord. Ik denk dat hij mij wou testen om te zien of ik na het nodige snoeiwerk nog altijd de essentie kon overhouden. Ik was dan ook altijd opgelucht wanneer Hugo mij achteraf liet weten dat hij het oké vond. En ik geloofde dat omdat hij volgens mij nooit iets zei wat hij niet meende.

Tot slot een boutade van Ernest Hemingway die hij mij zelf ook toeschreef. Maar ik vind dat ze voor hem nog meer opgaat: "I like to listen. I have learned a great deal from listening carefully. Most people never listen." Ik heb altijd graag naar Hugo geluisterd.

Jerry Aerts

STUDENTEN CONSERVATORIUM ANTWERPEN

PICCOLO
María Leiva Sepúlveda

FLUIT
Sara María Lara Castilla

BASKLARINET
Miguel López Sánchez

SOPRAANSAXOFOON
Adia-Veronique Vanheeren-
tals

ALTSAXOFOON
Seppe De Bleser

TENORSAXOFOON
Nero Vergaert

BARITONSAXOFOON,
BASSAXOFOON
Alberto Gil Martínez

TROMPET
Jany Van Lul
Seba Colson
Carlos Zubiarte Orzanco

TROMBONE
Camilo Delgado Sánchez

BASTROMBONE
Robrecht Lasoen

EUPHONIUM
Toon Debaye

ELEKTRISCHE BAS
Jacob Hus

CONTRABAS
Toon Rumen

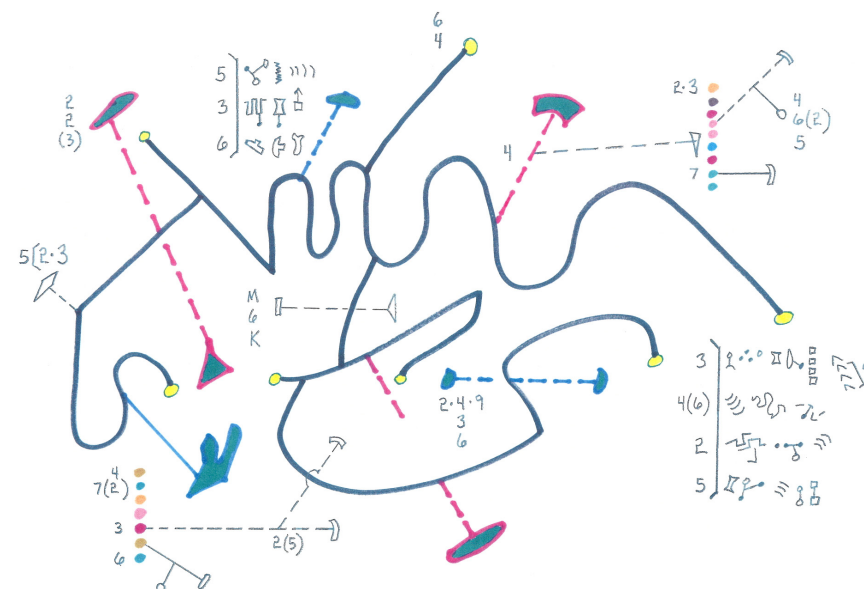
PERCUSSIE
Mathijs Everts

DRUMS
Simon Van Brandt

GITAAR
Arto Van Roey

PIANO
Louis Eeckhout

SYNTHESIZER
Geoffrey Fiorese

Anthony Braxton is een Amerikaans componist, multi-rietblazer en pianist. Hij componeerde honderden stukken, maar publiceerde ook erg veel over muziektheorie en -filosofie. Braxtons werk situeert zich binnen de jazz, vrije improvisatie, orkestmuziek en opera. Hij bespeelt een brede waaier aan houtblazers, van de sopraninosaxofoon, sopraansaxofoon, altsaxofoon in Es en F, baritonsaxofoon, bassaxofoon en de contrabassaxofoon. Hij was in 1968 de eerste die een lange solo-improvisatie uitbracht in vorm van de plaat *For Alto*. Hierna breidde zijn discografie uit met meer dan honderd albums tussen 1969 en 2006, onder meer op Leo Records, New Braxton House Records, Hat Hut Records, Emanem, Delmark, Black Saint, Arista en andere labels. Hij componeert muziek voor allerhande bezettingen. Naast jazzmusici als John Coltrane, Warne Marsh en Eric Dolphy is Braxton ook beïnvloed door avant-gardisten als Karlheinz Stockhausen en John Cage. Hij werkte doorheen de jaren met diverse musici samen, waaronder Dave Holland, Max Roach, Dave Douglas, Marilyn Crispell en Kenny Wheeler. Sinds 1990 is Braxton benoemd als Professor of Music aan de Wesleyan-university in Connecticut, waar hij tevens voorzitter is van de muziekfaculteit. In 1994 nam hij de prestigieuze MacArthur Fellowship prijs in ontvangst.

De oorspronkelijk Duitse saxofonist/componist **Ingrid Laubrock** woont en werkt sinds 2009 in Brooklyn, New York. Haar interesse gaat uit naar het verkennen van de grenzen tussen muzikale werelden en het creëren van veelgelaagde en vaak evocatieve klankwerelden. Naast Anthony Braxton werkt ze samen met artiesten als Dave Douglas, Kenny Wheeler, Jason Moran,

Tim Berne, William Parker, Wet Ink, Continuum Ensemble en vele anderen. Ze leidt verschillende artistieke projecten waaronder Paradoxical Frog, Ingrid Laubrock/Tom Rainey Duo en Crum/Smythe/Laubrock en is daarnaast vast lid van Anthony Braxtons Falling River Music Quartet. Laubrock ontving doorheen haar carrière al verschillende prijzen, waaronder de BBC Jazz Award for Innovation in 2004, een Fellowship in jazzcompositie van de Arts Foundation in 2006, Downbeat Annual Critics Poll Rising Star Sopraansaxofoon in 2015 en Rising Star tenorsaxofoon in 2018, en de Herb Alpert/Ragdale compositieprijs in 2019. Ze schreef recent opdrachtwerken zoals *Vogelfrei* (voor ACO/Tricentric Foundation in 2014), *Contemporary Chaos Practices* (voor moers festival 2017) en *Chants II* (voor Wet Ink in 2018). Laubrock was improvisator in residentie in de Duitse stad Moers in 2012, waarbij ze improvisatiewerkshops gaf aan ensembles en in basisscholen. Daarnaast gaf ze improvisatielessen aan onder meer Townson University, CalArts, UC San Diego, UC Irving, Baruch College, University of Michigan en de University of Newcastle.

ingridlaubrock.com

De uit Taiwan afkomstige componist en performer op saxofoon en 'live electronics' **James Fei** verhuisde in 1992 naar de Verenigde Staten, waar hij sindsdien woont en werkt. Zijn muziek wordt uitgevoerd door het BBC Scottish Symphony Orchestra, Bang on a Can All-Stars, Orchestra of the S.E.M. Ensemble, MATA Micro Orchestra en Noord-Hollands Philharmonisch Orkest. Opnames van zijn werk verschenen onder meer bij Leo Records, Improvised Music from Japan, CRI, Krabbesholm en Organized

Sound. De composities die Fei schrijft voor zijn eigen altsaxofoonkwartet zijn toegespitst op fysieke zaken als speekselproductie, vermoeidheid, gebroken rieten en de grens van het hoorbare, terwijl zijn klankinstallaties en performances met 'live electronics' vaak gefocust zijn op elektronische en akoestische feedback. Fei kreeg de Grants for Artists Award van de Foundation for Contemporary Arts in 2014 en hij is voorzitter van de Anthony Braxton Tri-Centric Foundation. Fei gaf les aan Mills College in Oakland sinds 2006, waar hij professor in elektronische kunst is en directeur van het Center for Contemporary Music, alsook hoofd van het Art and Technology programma. Zijn werk werd uitgevoerd in onder meer de Merkin Hall, The Kitchen, Knitting Factory, op MATA Festival, Engine 27, The Stone, Akademie der Künste (Berlijn), Overtoom 301 (Amsterdam), JFC Club (Sint-Petersburg), Super Deluxe (Tokyo), Shinuku Pit Inn (Tokyo), en Osaka Arts-Aporia.

jamesfei.com

Chris Jonas is een componist, videast, saxofonist en vibrafoonspeler uit Santa Fe. Als muzikant en componist/dirigent heeft hij internationaal getoerd met verschillende van de meest avontuurlijke artiesten van vandaag, waaronder Anthony Braxton, Cecil Taylor, William Parker, Del Sol String Quartet, TILT Brass en The Crossing Choir. Jonas is een 'United States Artists fellow' en hij won de Meet the Composer/Commissioning USA award in 2012 met zijn GARDEN, een reeks van live muziek en transmediale werken. Hij is uitvoerend directeur van de vzw in de kunsten en sociale rechtvaardigheid Littlelobe en is adjunct-directeur van de NYC Tri-Centric Foundation.

Gitarist **Kobe Van Cauwenberghe**, geboren te Antwerpen, is een toegewijde uitvoerder van de muziek van vandaag. Hij behaalde masterdiplomas aan het KASK & Conservatorium Gent, en aan de Manhattan School of Music in New York. Kobe werkt momenteel aan een doctoraat in de kunsten aan het Conservatorium van Antwerpen, waarbij hij zich richt op de muziek van Anthony Braxton. Zijn onderzoek resulteerde o.a. in het geprezen soloalbum "Ghost Trance Solos" (ATD10, 2020) en de dubbel LP "Ghost Trance Septet" (eNR105, 2022). Daarnaast is Kobe stichtend lid van het elektrisch gitaarkwartet Zwerm en was van 2011 tot 2021 lid van het Nadar Ensemble. Als solist bracht hij een eerste album uit op Carrier Records, getiteld *Give My Regards to 116th Street* (2015), dat vol lof werd onthaald door The Wire magazine. In 2017 creëerde hij het project "No [more] Pussyfooting", met solo arrangementen van werken van Brian Eno en Robert Fripp, waarmee hij toerde op verschillende internationale podia en festivals. Als freelance gitarist is hij regelmatig te gast bij verschillende groepen en ensembles waaronder Ictus. Kobe speelde de voorbije jaren concerten over de hele wereld op festivals zoals Ruhrtriennale, Musica Strasbourg, MaerzMusik, Rewire, Tzllil Meudcan, The Bang on a Can Marathon, het Holland Festival, FIME- Sao Paulo, Donaueschinger Tage für Neue Musik en de Darmstadt Ferienkurse für Neue Musik. **kobevancauwenberghe.com**

MINITENTOONSTELLING ANTHONY BRAXTON

Deze tentoonstelling laat een onderbelichte kant van Anthony Braxtons oeuvre zien, namelijk de grafische notatie die hij regelmatig toepaste in zijn partituren. Dit was reeds het geval in zijn vroege composities zoals *Composition No. 10* (voor solo piano) uit 1969 en *Composition No. 76* (voor trio) uit 1977. In deze laatste past hij voor het eerst ook kleuren toe in zijn notatie. In zijn meer recente compositiesystemen, beginnende bij de *Ghost Trance Music* in de jaren 90, neemt deze extended notation, zoals Braxton het zelf noemt, een steeds prominentere plaats in. Zo is er de volledig grafisch genoteerde *Falling River Music*, haast kleine kunstwerkjes op zich. Of de gelaagde partituren van *Echo Echo Mirror House Music*, gebaseerd op landkaarten, waarbij extra lagen grafische notatie op transparante sheets aan de partituur toegevoegd kunnen worden. Tot slot ook ZIM music dat traditionele notatie laat overlopen in verschillende kleurige lijnen en vormen.

Van in het begin gaf Braxton telkens een grafische titel aan zijn composities. Ook deze evolueerden doorheen zijn carrière tot uitvoerige en kleurrijke visuele collages, waarvan er hier enkele te zien zijn.

Inkomhal DE SINGEL
do 26 mei - zo 12 jun
ma - do: 9:00 - 23:00
vr: 9:00 - 18:00
za - zo: 12:00 - 18:00, tijdens avondvoorstellingen tot 22:00
gratis

SAMENSTELLING Kobe Van Cauwenberghe
MET DANK AAN Hugo De Craen, Tri-Centric Foundation

MALENE BACH

De internationaal gerenommeerde Deense kunstenares Malene Bach creëerde op vraag van DE SINGEL een nieuw kunstwerk op de achterwand. Een traag, contemplatief proces. Bach werkte met "site-specifieke kleuren", exclusief gemaakt voor deze ruimte. De interactie van kleuren (alles vertrekt vanuit blauw en rood), materialen (koper en verf) en licht speelde een cruciale rol in de ontwikkeling van het kunstwerk. Meer weten? Bekijk het interview met Malene Bach via Lees, kijk, luister, het online magazine van desingel.be

SAMMY BALOJI (ONDERDEEL VAN DE SINGEL ON SCULPTURE ART CIRCUIT)

De twee kunstwerken *Johari - Brass Band* van kunstenaar Sammy Baloji, links en rechts op het podium, zullen gedurende het seizoen 21-22 permanent te zien zijn. De sculpturen, in de vorm van een sousafoon en een Franse hoorn, zijn geïnspireerd op de instrumenten die door de Franse legermacht in de 19de eeuw werden achtergelaten in de Verenigde Staten. De instrumenten werden teruggevonden en gerecupereerd door slaven die een nieuwe muzikale stroming begonnen: de Brass Bands. De sculpturen zijn bewerkt met littekens die verwijzen naar een traditionele Congolese tatoeëertechniek die tijdens de kolonisatie werd onderdrukt. De metalen structuren waarin de instrumenten staan opgesteld, zijn gebaseerd op de contouren van de mineralen die in Katanga worden gedolven en die tot op de dag van vandaag de ongelijkheid in de wereld in stand houden. Op dit podium worden de sculpturen stille getuigen van de afwezige erkenning voor de Afrikaanse invloeden in de (muziek)geschiedenis.

DE SINGEL is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid en geniet de steun van

mediasponsors

De Standaard

Knack

Desguinlei 25
B-2018, Antwerpen
+32 (0)3 248 28 28
desingel.be